

Construint identitats a París

Aquests dies tanca les seves portes a París l'exposició «Architecture catalane 2004-2009, portrait d'époque», a la Cité de l'Architecture et du Patrimoine de la capital francesa. La mostra, organitzada pel Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i produïda pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques i per la Cité de l'Architecture, té previst viatjar ara a Glasgow i altres ciutats europees.

El títol de l'exposició no podria ser més adequat: retrat d'època d'una realitat que ja ha passat, imatge fixa d'un temps que deixem enrere. No és una exposició més. Arriba en un moment especialment dur per a la professió. El mateix degà dels arquitectes ho ha expressat ben gràficament: «L'arquitectura catalana té molt bona salut i molt poca feina». Un exercici de subtil humilitat que cerca cultivar l'autoestima d'un col·lectiu especialment castigat per la crisi. L'assot de la conjuntura econòmica entre els arquitectes va arribar de cop, i va segar una trajectòria ascendent, fulgurant, a la qual ningú augurava un davallament tan sobtat. Altres sectors han estat igualment castigats per la crisi, però en el cas de l'arquitectura, a les dades econòmiques s'hi suma la sensació amarga que un món s'acaba i arrossega un seguit de coses que alguns consideraven immanents. Després de la febrada toca la recuperació, fer recompte de talents i reinventar-se per seguir avançant. Aquest era el missatge de tots els parlaments el dia de la inaugu-

ració de l'exposició: revalorar-se pel que són i cercar nous camins.

L'esperit de tornar a les arrels del fet arquitectònic es fa més evident si resseguim les categories triades per organitzar l'exposició: algunes de manllevades de la sociologia i la filosofia (buits, paisatges, noves identitats, continuïtats, límits), i altres amb conceptes més materials, com habitatges i equipaments... Una genuïna declaració d'intencions que enuncia actituds i estratègies que volen sintonitzar amb les necessitats del país i amb el context on s'insereix l'arquitectura. Una voluntat de donar resposta als nous temps des de l'ofici de l'arquitectura, a vells problemes amb nous utilitats mentals, noves sensibilitats. Si algú pot fer aquesta reinvençió de l'objecte de treball, aquests són sens dubte els arquitectes. Estan acostumats a fer néixer estructures complexes partint d'un paper en blanc, semblar avinences amb promotors públics i privats i recuperar, quan cal, la labor dels seus antecessors amb ciència i respecte.

A l'exposició trobem grans obres representatives al costat d'altres de modestes, de menys volum, que resolen situacions compromeses i necessitats reals. S'hi exhibeix l'obra dels arquitectes catalans al món, deixant de banda l'arquitectura projectada a Catalunya per professionals de fora. La mostra permet conèixer projectes de tot el país, amplia els horitzons reduccionistes d'una arquitectura metropolitana i convida a conèixer ciutats i racons d'arreu de les comarques. És un retrat d'època que immortalitza una recerca del futur, per l'endemà d'aquest present tan obscur i complex.

Exemples gironins

La tria d'obres, recollida en el catàleg de l'exposició, s'ha basat en bona part en obres ja premiades en convocatòries del país de diferent nivell, des dels premis d'arquitectura fins als FAD. De l'àmbit gironí hi trobem una biblioteca universitària a Girona, habitatges unifamiliars a Albons, Gaüses, Bescanó i Santa Pau, habitatges socials a Girona, una escola a Cadaqués, la instal·lació del camp de regates i la rehabilitació d'espais públics al barri vell de Banyoles: un panorama de l'arquitectura catalana actual que viu la crisi com un repte i cerca en les arrels de l'ofici la seva opció de futur.